

enigma

DE BELOFTE VAN DE INFINITY

Guido Eekhaut

ENIGMA

DE BELOFTE VAN DE INFINITY

Ander werk van Guido Eekhaut bij Clavis

Enigma. Het geheim van de Kraken
Nomade

Alle gelijkenissen en overeenkomsten met bestaande personen, organisaties en evenementen zijn puur toeval. De mening van personages is niet noodzakelijk die van de auteur. Philippe Werck en Britta Fath waren eerste lezers en hielpen met suggesties, terwijl al wat er aan dit boek nog mankeert uiteraard helemaal mijn fout is.

Guido Eekhaut
Enigma. De belofte van Infinity
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: sciencefiction, ruimtereizen, humanoïde robots
NUR 285
ISBN 978 90 448 3822 0
D/2020/4124/067
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Onderweg

1

Het eerste wat Britt denkt als ze ontwaakt, is: iemand heeft me in een centrifuge gestopt en me een halfuur op de hoogste snelheid laten ronddraaien.

Want alles, maar dan ook alles aan haar lichaam doet pijn. Een diepe, zeurende, ik-ben-nog-niet-met-je-klaar-pijn.

Ze hoopt dat de pijn weg zal gaan als ze kan uitmaken waar ze is. Nog steeds in die centrifuge? Ze opent haar ogen, en boven haar – ze ligt op haar rug, neemt ze aan – ontplooit zich iets als een bloem van kunststof en glas, of wat het ook is. Een bloem die zich opent. Langzaam, statig.

En dan opeens weet ze het.

Diepslaap.

Ze is net ontwaakt uit diepslaap. En ze bevindt zich aan boord van een ruimteschip, een heel bijzonder en uniek schip ook: de Bernardo Soares. Vreemde naam voor een vreemd schip, dacht ze toen ze hem voor het eerst hoorde. Dat is wat ze zich zo meteen herinnert.

Ze was voor haar vertrek gewaarschuwd: je merkt onderweg niets van de reis, maar als je wakker wordt, ga je tien minuten door de hel. Want die cryocap (de gebruikelijke afkorting voor het moeilijk in de mond liggende Cryogene Capsule) beschermt

je dan wel tegen de versnelling en tegen de veel hogere zwaartekracht tijdens de trip, maar je wordt niettemin onderworpen aan 2,5 g, en dat is ruim tien keer meer dan jouw lichaam gewend is. Dat laat sporen na. Britt komt van Titan, waar ze opgroeide onder 0,17 g. Dat is zeventien procent van de aardse zwaartekracht, nog steeds de standaard voor het grootste deel van de mensheid. Zelfs aardbewoners, toch wel wat gewend, ervaren 2,5 g als bijzonder onaangenaam.

Bovendien lig je de hele tijd in die cryocap om de acht maanden reistijd te overbruggen. Je hartritme vertraagt, net als je zuurstofopname, en je krijgt nauwelijks nog voedsel. Je slaapt, maar het is geen natuurlijke slaap. Daar is allemaal een goede reden voor. Niemand wil acht maanden wakend in een schip doorbrengen met niets maar dan ook absoluut niets omhanden. Nu: acht maanden droomloos voorbij.

Al moet je er bij het ontwaken deze prijs voor betalen.

‘Lukt het, meid?’ vraagt het gezicht boven haar. Met gletsjersheldere ogen. Het gezicht behoort aan – herinnert ze zich – kapitein Holden, midden dertig, knap, slank, volle boezem. Militaire training, Aarde, niet getrouwd en geen moeder. Gek dat Britt zich dat allemaal zo precies herinnert, terwijl ze kapitein Holden nooit in levenden lijve zag, alleen een paar vids van haar. En ze heeft over haar gelezen in de documentatie, maar het gros van deze informatie is hier, zo ver van alle bewoonde werelden, niet echt relevant meer.

Holden, inderdaad sterk gelijkend op de dame in de vids, ontkoppelt een paar buizen en kabels, de verbindingen met de machines die Britt al die maanden in leven hielden. ‘Pijnlijk, niet?’ vraagt ze. ‘Daarom moet ieder die ontwaakt, geholpen worden

door een bemanningslid dat al even wakker is. Het is standaardprocedure, maar nooit overbodig.’

Britt vraagt zich af wie het eerste ontwakende bemanningslid dan helpt. Een Turing misschien? Waarschijnlijk. De Turing hoeven niet in diepslaap. Ze zijn gebouwd om meer dan 2,5 g versnelling aan te kunnen. En ze vervelen zich nooit. In dat opzicht zijn ze beter geschikt voor het reizen in de ruimte dan mensen.

Britt gaat behoedzaam rechtop zitten. In haar hoofd spelen een paar heavymetalbands weinig harmonieus hun slechtste songs. Haar spieren en gewrichten voelen als versteend. Het lijkt alsof de huid van haar schedel wordt samengetrokken.

Holden houdt haar een beker met een rietje voor. ‘Drink dit op voordat je gaat staan. We vertragen nu tot 0,30 g, je weegt dus nog steeds bijna twee keer wat je gewend bent, maar daar kan je lichaam wel mee omgaan. Blijf nog even zitten, dan zal ik je zo meteen helpen.’

Holden verdwijnt. Britt kijkt rond. In de krappe cabine staan nog drie cryocaps. Ze zijn gesloten, maar leeg. Dat weet Britt, omdat de schermen en indicators blank zijn. Ze is dus de laatste van deze groep die ontwaakt.

Ze hoort de stem van Holden, die verderop met iemand in gesprek is, met dat Amanglic accent van haar, typisch voor een Aardbewoner. Het klinkt rauw maar doeltreffend. Holden verspilt geen woorden. In de ruimte verspil je niets. En je zorgt er ook voor geen fouten te maken.

Ze zit nu rechtop in de cryocap. Ze ruikt zichzelf. Muf, belegen, acht maanden zonder een douche. Zelfs de cryocap kan niet alle afvalstoffen wegwerken.

Ze slurpt de drank door het rietje. Die drank is koud en smaakt

naar kunstmatig fruit, maar ook een beetje chemisch. Toch drinkt ze de beker leeg, want ze heeft de mineralen nodig.

De beker op het tafeltje zetten kost haar moeite. De beker, leeg, lijkt onwaarschijnlijk zwaar, net als haar arm. Alles zal zwaar zijn. Ze probeert zich niet in te beelden wat voor een verschrikking 1 g zou zijn, zoals op Aarde. Daarom reizen zij en de andere bewoners van de Manen rond Saturnus en Jupiter nooit naar Aarde. Zelfs niet naar Mars.

Britt hoort nu een andere stem. Ze kijkt naar het tussenschot waar de deur van deze kleine cabine zit. De tweede stem is ook van een vrouw, en klinkt vreemd. Mars, denkt ze. Ze weet dat driekwart van de Marsbewoners afstammelingen zijn van Aardbewoners uit bepaalde gebieden in Latijns-Amerika, in het bijzonder Peru. Ze spreken een mengeling van Spaans en Quechua. Deze stem antwoordt Holden echter in het Amanglic.

Ze blijft zitten. Ze hoeft niet dringend ergens te zijn. Eerst moet haar lichaam zich aanpassen. De atmosfeer is zuurstofrijk, en dat is maar goed ook. Zelfs haar longen hebben een probleem met de extra zwaartekracht.

Ze kijkt naar boven. Een gesloten zoldering. Geen toegang tot de hoger gelegen delen van het schip. Ook geen luik in de vloer. Deze cabine is dus geïsoleerd en kan van de rest van het schip worden afgescheiden, wat een goed idee is wanneer je een cargo van menselijke wezens in diepslaap vervoert.

Een andere vrouw stapt naar binnen, over de verhoogde drempel. Carla is de biomedicus van de expeditie, gedrongen en gespierd, glanzend zwart kapsel, strak naar achteren in een staartje. Britt kent haar afkomst dankzij de biografieën die ze voor het vertrek las van elk van de expeditieleden.

En zij weten ook alles over mij, denkt ze.

Nee, er zijn een paar dingen die ze niet weten.

‘Het ziet er niet naar uit dat je al klaar bent voor je ochtendwandeling,’ zegt Carla vrolijk. Ze pakt de pols van Britt en kijkt naar het scherm van de cryocap. ‘Je hebt nog een van die cocktails nodig, en tien minuten extra. Daarna komt het best in orde. We hebben je zo meteen nodig.’

‘Waarvoor?’

‘Vergadering. Een stand van zaken met betrekking tot deze trip, wat anders? Je kent Holden nog niet. Ze houdt ervan met veel overtuiging haar rol te spelen. Ze is kapitein en expeditieleider. Dat zal ze je laten merken. En wie ben jij?’

‘Ik ben Britt en ik ...’

‘Jaja, dat wéét ik. Het was een retorische vraag. We weten allemaal wie je bent. En waarom je hier bent.’

O, denkt Britt. Waarom ze hier is? Dat wordt iedereen verondersteld te weten. Ze is hier vanwege de Kraken.